

Bulgur Pilavı

– Recep Uslu · 05 Temmuz 2011

BULGUR PİLAVI

-Ey komşular duyduk duymadık demeyin, bu akşam Hacı İzzet'lerin hayır vardır. Bütün komşular buyursun gelsin.Benden söylemesi...

Kaba pınardaki okulumuzdan dağılmıştık, ilkokul üçüncü sınıfta okumaktaydım, öğretmenimiz önde biz arkada köyün meydanına gelmiştik.Kara kütük deki musalla taşının üzerinden köyümüz kahyasının ünü çıkasıya bağırıldığı haber hepimizi sevince boğdu.Gene bulgur pilavı ve yufka vardı.

-Ben kaşık ta götüreceğim arkadaş

-Ne yapacaksın kaşığı, yufka var ya..

-Yufka elimi yakıyor, yiyemiyorum.

Köyümüzde harman sonunda çeşitli hayırlar olurdu. Ürünün bereketine şükür için bazen tek başına bazen iki , üç aile birleşerek pilav pişirir herkesi buyur ederdi. Hicaza gidenler gitmeden önce yada hacı olup dönünce yine pilav döker (pişirir) bu mutlu güne eriştiğine dua ederdi . Hele hıdrellez günlerinde dökülen pilavın tadına doyum olmazdı.Çünkü tüm köylüler varlığına göre bir şeyler verirdi.Davarı olanlar koyun, koç, keçi, erkek verir, kesilen bu hayvanların etleriyle pilavlar pişirilirdi.Komşu köyler de davet edilirdi. O gün köyümüzde güreşler tutulur, oyunlar oynanırdı. Ben hep Tahirlerin Mehmet'le güreşirdim ve onu yenerdım.

-Abdullah benimle güreşsene..

-Ben güreş bilmem,

-Mehmet'le güreşiyon ama..

-Mehmet ondan küçük, onun için güreşiyor, sen Abdullah'ı yenersin..

-Pek küçük değil ki..iki yaştan ne olur..

-Ha..ha..ha..

Dedikleri doğrudu. Mehmet benden küçüktü.Onu hep yendiğim için onunla güreşirdim.Köyümüzde güreşmeyen çocuk yoktu.Böylece bende güreşiyorum demek isterdim.Aslında güreşi pek bilmediğim için sevmezdim.Ama dayımın oğlu Mustafa ile Muharemin Hüseyin'in güreşlerini seyretmeye de doyamazdım.Benim gibi tüm köylü her fırsatta onları güreştirir ve zevkle seyrederdi.

Evimize geldim. Her seferinde annem söylemesine rağmen ben gene önlüğümü çıkarıp bir tarafa fırlattım. Tahta okul bavulumu bir tarafa bıraktım.Elime tahta kaşık alarak hayata (salon) çıktım.Oradan avluya çıktım , tam bahçe kapısından çıkarken annem gördü:

-Nereye gidiyorsun?

-Pilava..

-Pilav akşama..acelen ne..hiç mi pilav görmedin?

-Olsun , ben oralarda azıcık oynarım.

-Derslerini yaptın mı?

-Gelince yaparım anne..

-Çabuk gel buraya, bu önlüğün ne işi var burada,Oğlum sen adam olmazsın..Babanın çaktığı çiviye tak bakalım önlüğünü..

-Pilava gideceğim anne.

-Acele etme dedim sana..hem kardeşini de götürürsün.

Önlüğümü aldım,odadaki çiviye taktım.Kardeşimden hiç ses çıkmıyordu.Nerde bir yaramazlık yapsa sessizleşirdi.

--Oğlum kardeşine bak bakalım, merdivenden falan düşmesin.

Odadan hayata çıktım. Kardeşim benim okul çantam olan bavulu açmış defterlerimi, kitaplarımı yırtıyordu.

-Ne yapıyon len..anne hep defterlerimi yırtmış,ben şimde ne derim öğretmenime..Götürmeyeceğim işte pilava..götürmeyeceğim.

-Sen de bavulunu yerine koysaydın. Kaç kez söyledik sana. Of olsun..

Yırtılan ve dağılan çantamı topladım.Annemim görmez tarafından kardeşime bir tokat attım.başladı ağlamaya..

-Abdullah yanına gelirse gebertirim..ne ağlatıyorsun çocuğu..

Yaptığı yaramazlığa rağmen annemin onu korumasını anlayamadım.Yoksa benden çok mu seviyorlar kardeşimi.Yoksa ben onların çocuğu değil miyim.Her zaman dedikleri gibi Çingenelerin çayından mı buldular beni..kıskançlıkla tam ağlayacağım sırada:

-Adacım bicik adacım (ağabey diyemiyordu, biricik ağabeyim demek istiyordu)

-Get len sevmiyorum seni işte..

-Adacım benim adacım..

Kerata öyle sevimli ki..sevmemek elde mi..Gülüverdim.ben gülünce saçlarımdan tutup üzerime tırmandı.Başladık boğuşmaya..Gürültümüze annem geldi.bizi öyle görünce boynunu çevirerek güldü.Kabahat bendeydi.Kitaplarımı önlüğümü yerine koysam zarar görmezlerdi.

Tahta kaşıklarımızı aldık. Annem önde biz el ele arkada Hacı İzzet'lerin evine gittik. Bütün çocuklar toplanmışlardı. Evin avlusunda; birdir bir,kaypak, saklambaç oynuyorlar ip atlıyorlardı. Kurluk altındaki çalıların yanına kardeşimi kucağıma alarak oturdum. Arkadaşlarımla oyunlarını seyre koyuldum..

-Abdullah sen de bizden olsana

-Ben oynamayacağım.

-Niye len?

-Kardeşim var..onu nereye koyayım?..

-Orada oynasın işte..

-Olmaz başına bir şey gelir..

-Sen bilirsin..

Akşamın karanlığı basmak üzereydi. Köyde ne kadar löküz lambası varsa yaktılar. Ortalık gündüz gibi ışıldı.Çocuklara evin avlusunda kurluk (siper) altında topladılar.Yere yuvarlak olup oturduk.Evin büyük oğlu Musa dumanı tüte tüte bir sini pilavı getirip ortamıza koydu. Üzerine de bir sürü yufka attı.Yufkayla avuç avuç yiyecektik. Musa bize:

-İtişip kakışmadan güzel güzel yiyin,yetmezse gene isteyin, doyduğunuz zaman siniyi eve verin ..Dedi.

Pilav yeni piştiği için dumanı buram buram tütüyordu. Yufkaları paylaştık, kaşıklarımızla önümüze pilav çekip soğutmaya başladık .Ben yüksek sesle:

-Tanama (kardeşime) da soğutuvereceğim..pilav çok sıcak.Dedim. Muharemin Hüseyin:

-Şuna bak yavv.. tanasına soğutacakmış, pis herif..ben bu sofrada pilav yemem arkadaş..tanasına soğutacakmış..Dedi ve sofradan kalktı.

Sofradakilerin hepsi bana ayıplar gibi baktılar, yada bana öyle geldi.Oysa ben farklı bir şey yapmamıştım.Herkes aynı şeyi yapıyordu.kaşığıyla önüne pilavı çekiyor sonrada üfleye üfleye yemeye çalışıyordu. Kendiside az önce aynı şeyi yapıyordu. Yaptığımızda tiksiniyecek bir şey yoktu. Hiç birbirimizden tiksinezdik.Sadece şimdi yemiyorduk ya..her hayırdı birlikteydik. Alınmış ve üzölmüşüm. Beni aşağılamıştı. Biz onlardan daha fakirdik. Tarlamız tokadımız yoktu. Kimseye muhtaç değildik. Kendi yağımızla kavrulmaya çalışıyorduk. Pilav boğazıma dizildi, yutamadım. Kardeşim:

-Ada banada, ada banada..diye pilav istiyor, bütün masumiyetiyle yüzüme bakıyordu. Diğer çocuklarda ama doyduklarından, ama Hüseyin'in etkisinden birer birer kalkıp gittiler. Gözlerimdeki yaşları gizlemeye çalışarak kardeşimle pilav yemeye çalışıyordum.

O günden bu yana insanı aşağılayan sözleri ve kişileri sevmem. Şaka bile olsa kabul etmem. "yaradılanı hoş gör yaradandan ötürü" demiş büyüklerimiz..ve gene demişler ki " insan ayıpladığı şeyi yaşamadan ölmezmiş." Sevgi dolsun yüreklere. Bu da böyle bir anıydı işte. Belki bir ders çıkaran olur. 07.01.1986

Bu kez şiir yok düz yazı var..Bakalım beğenecek misiniz..kimler okursa..

Recep Uslu